

Diakenwijding Emiel Clerckx en Dirk Van Erps
2^e zondag van de advent 04.12.22

Goede vrienden,

het is opvallend dat geen enkel evangelie begint met het verhaal van Jezus. Geen enkel evangelie valt met de deur in huis. Men moet voorbereid worden, het terrein moet geëffend worden. Anders zal men Jezus niet begrijpen. Dat is het wat Johannes vraagt: bekering. Johannes gaat niet naar de mensen toe, zoals Jezus later wel zal doen. Het is omgekeerd: ze moeten naar hem komen, naar de woestijn. Ook dat is vol betekenis. Want van oudsher is de woestijn de plaats van bekering. Het is in de woestijn dat het allemaal begonnen is. Daar heeft Israël zijn roeping gevonden. Daar is het Gods volk geworden. Daar moeten ook wij naartoe.

“Bekeert u, want het Rijk der hemelen is nabij”. Zo zal ook Jezus zijn boodschap beginnen. Er staat iets uitzonderlijks te gebeuren: God komt. Je moet je daar volledig op instellen. Maar niet met de mentaliteit van sommige farizeeën. Meer dan personen gaat het hier om een mentaliteit. En als men die mentaliteit niet verandert, zal men Jezus niet verstaan. Men zal er zich alleen maar aan ergeren.

Het is de mentaliteit van diegene die zelfverzekerd is. De mentaliteit van diegene die, als hij voor God staat, tevreden is over zichzelf en God dankt omdat hij niet is als de anderen. Het is de mentaliteit van hen die zeggen: ons mankeert niets, *“wij hebben Abraham tot vader!”*. Waarop Johannes repliceert: als het er voor God op aankomt kinderen voor Abraham te verwekken, dan heeft Hij u niet nodig, dan zijn stenen Hem genoeg! Addereengebroad noemt hij hen in zijn onverbiddelijke oordeel.

Vrienden, de oproep van Johannes geldt ook voor ons. Ze geldt ook voor de Kerk in haar geheel. We hebben bekering nodig. We moeten ons ontdoen van alle zelfverzekerdheid. We ervaren het als een genade dat paus Franciscus ons daar steeds toe oproept. We moeten ons niet proberen te verdedigen of goed te praten. Niet terugplooiën op onszelf. We moeten onze armoede erkennen. Zolang we deze armoede, ook in onszelf, niet erkennen, heeft Jezus ons niets te bieden. Het zijn Jezus' eerste woorden: *“zalig de armen van geest!”*

Het is die Geest waarover de profetie van Jesaja vandaag spreekt. De Messias die beziel is met een geest van menselijkheid en mededogen. *“De kleinen zal Hij recht verschaffen, de uitbuiters striemen met de gesel van zijn mond”*. Het is die Geest die we ontvangen hebben in ons doopsel. Maar ook op die doop mogen we ons niet zelfverzekerd terugplooiën en zeggen: wij zijn toch christenen! De doop ligt nooit helemaal achter ons als een gedane en afgesloten zaak, net zo min als Johannes voorbij is en wij geen wegbereider meer nodig hebben.

Dat vraagt de liturgie van deze tweede adventszondag: dat we ons bekeren tot God: om te zien of we Hem werkelijk liefhebben met heel ons hart. Om zijn woord diep in ons te laten doordringen en beziel te worden met zijn Geest. Hoe meer we dat doen, hoe meer we onze eigen armoede zullen ontdekken. En hoe minder eisend en oordelend we zullen zijn voor anderen. Hoe meer bezorgd ook voor hen die Jesaja “de kleinen” noemt, diegenen, ook vandaag, die niet meetellen en naar wie niemand omkijkt, omdat ze arm zijn, of ziek, of op de vlucht of in de gevangenis, miskend of in welke nood dan ook. Daarom bestaat het diaconaat: om die kleinen nabij te zijn en ons er altijd aan te herinneren dat dit niet alleen de taak is van de diakens maar van ons allen en heel de Kerk.

Vorige week waren we met de bisschoppen van ons land op bezoek in Rome. We ontmoetten er ook paus Franciscus. U weet hoezeer hij pleit voor een Kerk die meevoelt en meeleeft en mensen nabij is. Op het einde van onze ontmoeting heeft hij ons over die houding van nabijheid en verbondenheid gesproken. Het is een houding die vandaag zo belangrijk is voor allen die een kerkelijk ambt bekleden. Ook voor jullie, beste Emiel en Dirk. Die nabijheid geldt allereerst onze verbondenheid met God. Zoek altijd zijn nabijheid. Zoek altijd de verbondenheid met Christus. Straks zal je beloven trouw te zijn aan het gebed en bijzonder het getijdengebed. Neem die belofte ernstig. Het is zo belangrijk. Vergeet het niet. Ten tweede ook verbondenheid met jullie confraters diakens en de priesters en de andere pastoraal werkenden. Je mag dan nog zo'n mooie en nuttige initiatieven nemen, als er geen liefde en broederlijkheid is onder ons, dan kan het niet vruchtbaar zijn. Je werkt niet voor je eigen zaak noch voor eigen promotie.

En tenslotte zei de paus: blijf verbonden met het volk van God. In zijn exhortatie *De vreugde van het Evangelie* zegt hij het zo mooi: als je het evangelie wil bekend maken, moet je het leven van mensen delen, je door hen laten raken, de afstand verkleinen, nederig zijn zodat de "geur van de schapen" ook die van jou is. Beste Dirk en Emiel, dat geldt voor ons allen maar toch ook bijzonder voor jullie als diaken. Straks vieren we Kerstmis, het feest van Gods menswording. God die dicht bij ons wil zijn en ons bestaan heeft gedeeld. Volg Hem daarin na. Dat de vele mensen die je zult ontmoeten en naar wie je gezonden wordt altijd dat ene mogen weten: dat ze niet verworpen of veroordeeld zijn maar dat God, in al hun onmacht en kwetsbaarheid, hen zeer nabij is.

+Jozef kardinaal De Kesel
Aartsbisschop van Mechelen-Brussel